

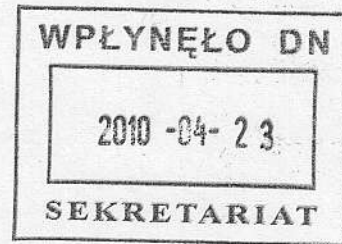
PP 29/4/2010

Urząd Regulacji
Energetyki

DEPARTAMENT
PRZEDSIĘBIORSTW ENERGETYCZNYCH
DPE-413-103 /2010/JP

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2010 roku

**Pani
Halina Pupacz
Prezes Polskiej Izby Paliw Płynnych
Ul. Słomińskiego 19 lok. 521
00-195 Warszawa**

Szanowna Pani Prezes,

W odpowiedzi na pismo Pani Prezes z dnia 19 marca 2010 r. (znak: KO 13/3/2010), dotyczące interpretacji wybranych zagadnień związanych ze sposobem realizacji obowiązków wynikających z przepisów ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą”, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że wszystkie osoby i podmioty stosujące prawo, w tym organy administracji publicznej, dokonują interpretacji przepisów prawa na własną odpowiedzialność i ryzyko, przy czym dokonana interpretacja może podlegać późniejszej weryfikacji w ewentualnym postępowaniu sądowym. Niezależnie od powyższego, pozwalam sobie przedstawić stanowisko Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w odniesieniu do kwestii objętych zakresem Pani pisma z dnia 19 marca 2010 r., zastrzegając jednocześnie, iż stanowisko to nie dysponuje przymiotem wykładni powszechnie obowiązującej, a zatem nie ma ono mocy wiążącej w odniesieniu do innych osób, organów administracji publicznej, jak również w odniesieniu do sądów powszechnych.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 24 - 25 ustawy podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r.

o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.), wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który sprzedaje lub zbywa je w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywa na potrzeby własne, zapewniając minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych zużywanych w ciągu roku kalendarzowego w transporcie.

Z kolei, w myśl art. 23 ustawy podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy (NCW) jest obowiązany zapewnić w danym roku co najmniej minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych przez niego na potrzeby własne. Mając na uwadze brzmienie powołanych regulacji prawnych prezentuje pogląd, iż do realizacji NCW należy uwzględnić tylko te paliwa ciekłe i biopaliwa ciekłe, które zostały przez podmiot zobowiązany do realizacji NCW wytworzone, importowane lub nabyte wewnątrzwspólnotowo, a następnie przez ten podmiot sprzedane, zbyte w innej formie lub zużyte na potrzeby własne. Podstawą wyznaczającą zakres realizacji NCW jest zatem ta ilość paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wytworzonych w kraju lub sprowadzonych w ramach nabycia wewnątrzwspólnotowego lub importu, która jest przedmiotem jednej z następujących operacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dokonanych w ciągu roku kalendarzowego: pierwszej sprzedaży, zbycia w innej formie lub zużycia na potrzeby własne przez podmiot zobowiązany do realizacji NCW. Wymienione wyżej operacje stanowią jedyne i wyczerpujące kryterium zaliczenia paliw ciekłych i biopaliw ciekłych do wolumenu paliw, w którym należy zapewnić minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w danym roku kalendarzowym. Natomiast do podstawy realizacji NCW nie powinna być zaliczona ta ilość paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, która jest przedmiotem „wtórnego obrotu” na terytorium RP, gdyż przyjęcie przeciwnego poglądu powodowałoby wielokrotne zaliczenie tego samego wolumenu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych do podstawy realizacji NCW.

Podkreślić należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 2 ust. 1 pkt 25 oraz art. 23 ust. 1 ustawy, obowiązek realizacji NCW nie został przez ustawodawcę powiązany z pojęciem

„wprowadzania do obrotu”, zdefiniowanym w art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy. Literalne brzmienie powołanych przepisów wskazuje, w mojej ocenie, iż zaistnienie przedmiotowego obowiązku ustawodawca uzależnił, jak już wyjaśniano, od dokonania pierwszej sprzedaży, zbycia w innej formie lub zużycia na potrzeby własne na terytorium RP paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych. Za przyjęciem takiego poglądu przemawia również okoliczność, iż przepisy ustawy, które wprost odnoszą się do kwestii dotyczących realizacji obowiązku NCW, nie przewidują, inaczej niż czyni to art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy, subsydiarnego stosowania w tym zakresie regulacji zawartych w prawie podatkowym, w tym w szczególności przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z późn. zm.). Odwołania takiego nie zawiera również art. 23 ust. 1 ustawy, który precyzyjnie określając zakres realizacji obowiązku NCW, nie przewiduje ograniczenia polegającego na możliwości zaliczenia do realizacji NCW jedynie tych paliw i biopaliw ciekłych, które zostały sprzedane, zbyte w innej formie lub zużyte przez podmiot zobowiązany na potrzeby własne – poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

Mając powyższe na uwadze wyrażam pogląd, iż w przypadku, w którym dany przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą podlegającą, stosownie do wyjaśnień zaprezentowanych w piśmie Pani Prezes z dnia 19 marca 2010 r., na „(...)wewnątrzspółnotowym nabyciu paliw, przemieszczanych pomiędzy składami podatkowymi kraju Unii Europejskiej do Polski i sprzedaży tych paliw na składzie podatkowym w Polsce nabywcy krajowemu (...)”, podmiot ten polega dyspozycji art. 23 ust. 1 w związku z art. 2 pkt 25 ustawy. Jednocześnie, ze wszech miar uzasadnione wydaje się stanowisko, zgodnie z którym powołane regulacje prawne mają charakter bezwzględnie obowiązujący (*iuris cogentis*), co wyłącza możliwość dokonywania jakichkolwiek modyfikacji – w drodze zgodnych oświadczenia woli stron danego kontraktu – nie tylko zakresu obowiązków ustanowionych na mocy powołanych przepisów ale także kręgu adresatów norm prawnych w przepisach tych zawartych.

Odpowiadając na drugie z postawionych przez Panią Prezes pytań należy wskazać, iż w przypadku w którym „(...) transakcja **nabycia** paliw dochodzi do skutku poza terytorium Polski, a wprowadzającym paliwo na skład podatkowy (a później wyprowadzającym paliwo ze składu podatkowego) w Polsce jest nabywca **krajowy** (...)”,

obowiązek realizacji NCW spoczywa na nabywcy, bowiem to on dokonuje importu, względnie nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych (wyrobu akcyzowego) w rozumieniu nadanym tym pojęciom odpowiednio przez przepisy art. 2 ust. 1 pkt 12 i 13 ustawy.

Analiza wskazanych regulacji prawnych nie pozwala zatem podzielić poglądu zaprezentowanego przez Panią Prezes w piśmie z dnia 19 marca 2010 r., zgodnie z którym realizacja Narodowego Celu Wskaźnikowego spoczywa wyłącznie na podmiocie, który wprowadza paliwo do obrotu „(...) po wyprowadzeniu towaru ze składu podatkowego(...)”. Niezależnie od powyższego pragnę zwrócić uwagę, iż przyjęcie stanowiska Pani Prezes za słuszne wiązałoby się nie tylko z dokonaniem wykładni *contra legem*, ale nadto, przy obecnym brzmieniu i kształcie regulacji prawnych, mogłoby skutkować znacznymi utrudnieniami zarówno w samym procesie rozliczania realizacji obowiązku NCW, jak i ustalania kręgu podmiotów zobowiązanych do jego wypełnienia.

z powiciem

ZASTĘPCA DYREKTORA
DEPARTAMENTU PRZEDSIĘBIORSTW ENERGETYCZNYCH

Jacek Lorek